

عنوان مقاله:

بررسی نقش قاعده لاجرح در ایجاد راه های محرمیت فرزندخوانده و پدرخوانده و مادرخوانده

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه، دوره 7، شماره 1 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

فاطمه مولایی - دانشجوی کارشناسی ارشد الهیات گرایش فقه و مبانی حقوق اسلامی

خلاصه مقاله:

فرزندخواندگی عبارت است از اعطای سرپرستی کودکان بدون سرپرست شناخته شده تحت سرپرستی سازمان بهزیستی به خانواده های متقاضی که واجدالشرایط قانون جاری حمایت از کودکان بی سرپرست باشند. فرزندخوانده به کسی گویند که دیگری (غیر از پدر و مادر واقعی) او را به فرزندپذیری پذیرفته باشد. (هاشمی شاهرودی، ۱۳۸۲، ۵، ۶۷۰) فرزندخواندگی یا «تبنی» عملی است حقوقی که نتیجه آن حصول رابطه فرزندپذیری بین دو کس است. (جعفری لنگرودی، ۱۳۷۸، ۴، ۲۷۸۲) در نظام حقوقی اسلام، نسب منحصرأ از طریق ولادت مشروع ایجاد می شود، بنابراین فرزندخواندگی باعث ایجاد نسب قراردادی از قبیل ارث و حرمت نکاح بین آن ها نمی شود. برخی از علما در نظری متفاوت، با تطبیق قاعده لاجرح بر این مورد فرزندخوانده را محرم می دانند، در صورتی که اکثر فقهای حاضر، فرزندخوانده را محرم ندانسته و صرفاً راه های خاصی را برای ایجاد محرمیت بین فرزندپذیر و فرزندخوانده ارائه می دهند. مسئله این است که در صورت مسدود شدن تمام راه های ارائه شده از جانب فقها برای محرمیت فرزندخوانده، پس از رسیدن به سن بلوغ، تماس پدرخوانده با دخترخوانده و یا مادرخوانده با پسرخوانده از لحاظ شرعی و اخلاقی چگونه باید باشد؟ اگرچه ضرورت بررسی همه ابعاد مقوله فرزندخواندگی امری انکارناپذیر محسوب می شود، اما مقوله محرمیت در فرزندخواندگی به عنوان یکی از کلیدی ترین بخش ها در مقوله فرزندخواندگی در بین فقها و نخبگان جامعه اسلامی مطرح است.

کلمات کلیدی:

فرزندخواندگی، فرزندخوانده، محرمیت، قاعده لاجرح

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1502209>

